

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 373/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Cob 18/2013 z 23. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) podaná prostredníctvom splnomocneného advokáta [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Cob 18/2013 z 23. októbra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ uvádza, že 3. októbra 2005 uzavrel so spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), kúpnu/lízingovú zmluvu (ďalej len „lízingová zmluva“), ktorej predmetom bol finančný prenájom osobného motorového vozidla BMW, M6 s obstarávacou cenou 3,9 mil. Sk bez DPH. Sťažovateľ prevzal predmet prenájmu 7. októbra 2005 so stavom tachometra 11 100 km. Vozidlo začalo po krátkom čase vykazovať vady nasvedčujúce tomu, že auto bolo poškodené pri dopravnej nehode. Sťažovateľ z toho dôvodu vrátil predmet prenájmu 2. decembra 2005 so stavom tachometra 12 965 km. Za dobu prenájmu uhradil žalobcovi sumu 200 000 Sk, ktorú považuje za primeranú dobe užívania vozidla.

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 26 Cb 14/2008-109 z 1. februára 2012 sťažovateľovi uložil, aby žalobcovi zaplatil istinu 48 956,61 € s úrokom z omeškania vo výške 14,55 % a náhradu trov konania. Hmotnoprávne vec posúdil podľa § 1 ods. 2, § 261 ods. 1, § 269 ods. 2 a § 365 Obchodného zákonníka a obchodných podmienok prenajímateľa. Sťažovateľ uvádza, že výšku istiny okresný súd odôvodnil iba s poukazom na žalobcom predložený dokument „*Finančné vysporiadanie LZ zo dňa 31. 07. 2006*“.

Sťažovateľ podal odvolanie, v ktorom argumentoval neplatnosťou zmluvy z 3. októbra 2005 z dôvodu „... väd predmetu prenájmu, ale tiež preto, že žalobca v Obchodných podmienkach prenajímateľa zaviazal sťažovateľa, aby sa vopred vzdal svojich práv, v dôsledku čoho sú uvedené podmienky neplatné“. Krajský súd bez nariadenia pojednávania potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Podľa sťažovateľa svoje rozhodnutie založil na mechanickom stotožnení sa s názormi okresného súdu.

V sťažnosti namieta, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože ide „o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú je potrebné podriaďiť pod ustanovenie § 52 a nasl. OZ resp. podľa zákonov č. 634/1992 Zb. resp. 250/2007 Z. z. resp. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch... Takýto postup favorizujú všeobecné súdy vo viacerých svojich rozhodnutiach (KS Trenčín vo veci sp. zn. 6 Co 326/2013, KS Prešov vo veci sp. zn. 4 Cob 92/2011, KS Košice vo veci sp. zn. 16 CoE 120/2012, KS Nitra vo veci sp. zn. 5 CoE 106/2011)...

Je preukázateľné, že lízingová zmluva z 3. októbra 2005 bola uzavretá medzi žalobcom a sťažovateľom, ktorý vystupoval v rámci tejto zmluvy ako osoba fyzická (teda nepodnikateľ).

Zmluva, ako aj obchodné podmienky, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou, sú typickými štandardnými formulárovými listinami, na ktoré zásadne dopadá súdna kontrola... Preto ak žalobca vo vopred formulovaných zmluvných podmienkach favorizoval Obchodný zákonník pred právnymi predpismi určenými na ochranu spotrebiteľa, ide o neprijateľnú podmienku, ktorá je v rozpore s § 54 ods. 1 OZ, podľa ktorého sa zmluvná úprava vzťahov, nemôže odchyliť od režimu OZ, v neprospech spotrebiteľa.

Pokiaľ ide o zmluvné podmienky uvedené v článku 11 písm. d/ Obchodných podmienok prenajímateľa, upravujúcich nárok žalobcu na paušalizovanú náhradu škody, všetkých ďalších nákladov, zmluvnej pokuty, poplatku pre prípad predčasného ukončenia leasingového vzťahu, tieto treba považovať za zákonne neprijateľné, v dôsledku čoho je takéto jednostranné ujednanie (Obchodné podmienky prenajímateľa) ex lege neplatné.“.

Tým, že krajský súd „(i) výslovne vylúčil právnu okolnosť, na ktorú bol povinný prihliadnúť z úradnej povinnosti (spotrebiteľská zmluva, absolútna neplatnosť Obchodných podmienok prenajímateľa, právne posúdenie veci), (ii) nijako sa nevysporiadal s odlišnou súdnou praxou v obdobných veciach, (iii) nijako nereagoval na odvolacie námietky sťažovateľa zásadného charakteru (žalobca v Obchodných podmienkach prenajímateľa zaviazal sťažovateľa, aby sa vopred vzdal svojich práv, v dôsledku čoho sú uvedené podmienky neplatné), a (iv) právne primeraným spôsobom neodôvodnil výšku priznanej

žalovanej istiny (čo predtým neurobil ani okresný súd)“, odňal sťažovateľovi prístup k súdnej ochrane.

Vzhľadom na to, že napadnutým rozhodnutím bola uložená povinnosť na úhradu peňažnej sumy, sťažovateľ namieta aj zásah do svojho práva na ochranu vlastníctva.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že napadnutým rozsudok krajského súdu boli porušené jeho práva, aby ústavný súd zrušil tento rozsudok a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Žiada aj o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľ tiež navrhol, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku do právoplatnosti rozhodnutia o sťažnosti. Návrh odôvodnil tým, že okamžitý výkon právoplatného rozsudku krajského súdu je pre neho finančne neúnosný a privodil by mu vážnu ujmu, pričom oprávnenému by tým nevznikla väčšia ujma.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Vzhľadom na to, že medzi označenými článkami ústavy a dohovoru zaručujúcimi súdnu ochranu práv nie sú zásadnejšie odlišnosti (m. m. IV. ÚS 195/07) a sťažovateľ ich namietané porušenie v odôvodnení sťažnosti argumentačne nerozlišuje, ústavný súd ich posudzoval spoločne.

Námietky sťažovateľa smerujú proti právnomu posúdeniu veci. Sťažovateľ argumentuje, že lízingová zmluva, ktorú uzavrel so žalobcom, mala byť posúdená ako spotrebiteľská zmluva a v nadväznosti na to niektoré jej ustanovenia, na ktoré konkrétne

poukazuje, ako neprijateľné podmienky, ktoré sú neplatné. Sťažovateľ zároveň považuje napadnutý rozsudok za nedostatočne odôvodnený a namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho podstatnou argumentáciou obsiahnutou v odvolaní.

V nadväznosti na námietky sťažovateľa ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých

medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Vzhľadom na to, že krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že sa stotožnil s právnym posúdením sporu súdom prvého stupňa, ústavný súd považuje za relevantné citovať časť rozsudku okresného súdu, ktorá sa venuje právnemu posúdeniu lízingovej zmluvy, nároky z ktorej boli predmetom konania:

„Podľa ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak je pri ich vzniku zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto

ustanovení, rieši sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

Podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom bola riadne uzavretá LZ v zmysle § 269 ods. 2 Obch. zák. Svoje práva a povinnosti si riadne dohodli a upravili v LZ a OPP. Predmet leasingu si prenajímateľ, čiže odporca vybral sám, pri jeho prevzatí bol povinný motorové vozidlo skontrolovať, preskúšať a absolvovať skúšobnú jazdu. Navrhovateľ v zmluvnom vzťahu založenom LZ vystupuje výlučne ako subjekt zabezpečujúci financovanie tohto vozidla. V zmysle čl. 7 písm. j OPP bol práve odporca povinný uplatniť nároky vyplývajúce zo záruk a servisných podmienok. Navrhovateľ preukázal, že vozidlo po vrátení nebolo používané, čo potvrdzuje aj údaj v kúpnej zmluve zo dňa 02. 10. 2006, kedy malo vozidlo najazdené rovnaký počet kilometrov ako keď bolo odobraté a to 12.965 km.

Navrhovaní svedkovia ničím nespochybnili okolnosti uzavretia LZ a v konečnom dôsledku ani sám odporca jej platnosť nenamietal, z tohto dôvodu sú jej ustanovenia spolu s OPP záväzné. Súd sa stotožnil s tvrdením navrhovateľa, že tvrdenia odporcu, ako i skutočnosti týkajúce sa technického stavu vozidla nemajú priamy vzťah k žalobnému návrhu, nároku alebo právnenému základu jeho uplatnenia.“

Argumentácia sťažovateľa v odvolaní (ktorého obsah ústavný súd zistil zo súdneho spisu) bola v podstate sústredená do námietky, že „Zmluva zo dňa 03. 10. 2005 je neplatná, nakoľko obsahuje ustanovenie, že predmet zmluvy, ktorý bolo odovzdaný odporcovi je bez väd, čím bol odporca uvedený predávajúcim aj kupujúcim do omylu. Súd sa pri hodnotení skutkového stavu uspokojil iba hodnotením LZ a všeobecných obchodných podmienok, ale neprihliadol na okolnosti za akých bola zmluva uzavretá a či nedošlo k porušeniu predmetnej zmluvy podstatným spôsobom zo strany navrhovateľa a ďalšieho účastníka – predávajúceho tým, že odporcovi odovzdávali spolu predmet leasingu s vadami.“

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku k odvolacím námietkam sťažovateľa uviedol:

«Odvolací súd sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa a zaujal stanovisko len k tým argumentom odvolateľa, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

Je nesporné, že navrhovateľ uzatvoril dňa 03. 10. 2005 s odporcom LZ č. 607000031, ktorej súčasťou sú aj OPP. LZ bola uzatvorená slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, čo zmluvné strany deklarovali svojimi podpismi. Je teda platná. Predmetom LZ bolo ojazdené osobné motorové vozidlo BMW, M6, výrobné číslo WBSEH91060B777121 obstarávacou cenou 3.900.000,- Sk bez DPH. Odporca, ako leasingový nájomca, preberacím protokolom prebral osobné auto v opísanom stave. Zároveň sa zaviazal uhrádzať riadne a včas jednotlivé leasingové splátky, a to zaplatiť navrhovateľovi zvýšenú splátku vopred vo výške 30 % z kúpnej ceny a platiť navrhovateľovi štvrťročné leasingové splátky vo výške 5,9862 % z kúpnej ceny bez DPH. Odporca neplnil svoje povinnosti vyplývajúce z čl. 4 písm. a) OPP (povinnosť hradiť dohodnuté leasingové splátky riadne a v plnej výške) s poukazom na čl. 4 písm. h) a i) OPP. V konaní bolo preukázané, že k odstúpeniu došlo konkludentne, a to odobratím predmetu leasingu v súlade s čl. 6 písm. b) OPP. Zmluvné strany si v čl. 11 písm. d), body da až df OPP dohodli pre prípad odstúpenia od zmluvy, že odporca je povinný uhradiť navrhovateľovi všetky splatné pohľadávky, náhradu škody, všetky náklady vzniknuté v súvislosti s predčasným ukončením leasingu, zmluvnú pokutu, poplatkom z predčasne ukončenej LZ a náklady za spracovanie agendy predčasného ukončenia LZ. Navrhovateľ svoje nároky podrobne vyčíslil vo finančnom vysporiadaní LZ zo dňa 31. 07. 2006. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že „predmet leasingu si odporca vybral sám, pri jeho prevzatí bol povinný motorové vozidlo skontrolovať, preskúšať a absolvovať skúšobnú jazdu“. V preberacom protokole odporca vyhlásil, že preberá predmet leasingu v opísanom stave a preberá postúpené práva leasingového prenajímateľa ako kupujúceho vo vzťahu k predávajúcemu, najmä ohľadne nárokov z väd a zo záruk. Podľa čl. 7 písm. j) OPP podpisom leasingovej zmluvy prešli na odporcu všetky práva a nároky voči dodávateľovi

predmetu leasingu titulom záruk a servisných podmienok a zároveň sa zaviazal tieto nároky a pohľadávky riadne a včas uplatňovať. Ak vozidlo ukazovalo vady, mal odporca tieto reklamovať u dodávateľa, t. j. u spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Tým však nezanikla jeho povinnosť platiť navrhovateľovi dohodnuté leasingové splátky. Odvolací súd súhlasí s tvrdením súdu prvého stupňa, že tvrdenia odporcu ako i skutočnosti týkajúce sa technického stavu vozidla vrátane výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nemajú priamy vzťah k vymáhanému nároku. Navrhovateľ v tomto zmluvnom vzťahu vystupoval len ako subjekt zabezpečujúci financovanie motorového vozidla formou finančného leasingu.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením odvolateľa, že súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a svoj rozsudok nedostatočne odôvodnil. Súd prvého stupňa vykonal všetky navrhnuté dôkazy (vypočul navrhnutých svedkov), ktoré hodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a dospel k správne právnemu záveru.»

Z citovanej časti odvolania sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ v odvolaní neargumentoval tým, že lízingová zmluva mala byť posudzovaná ako zmluva spotrebiteľská. Táto argumentácia je až obsahom sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoju judikatúru (I. ÚS 353/06), podľa ktorej z princípu subsidiarity (v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde) limitujúceho vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom (mutatis mutandis III. ÚS 90/03). Inak povedané, pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom zásadnú argumentáciu, ktorú mohol predniesť už pred všeobecnými súdmi, avšak túto nepredniesol, treba vychádzať z toho, že materiálne nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv

a slobôd účinne poskytuje, preto sťažnosť v takomto prípade podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je prípustná.

Navyše, podľa názoru ústavného súdu z citovaného odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že sa zaoberal posúdením právneho vzťahu uzavretého medzi sťažovateľom, spoločnosťou [REDACTED] (neskôr [REDACTED], [REDACTED]), ako prenajímateľom a spoločnosťou [REDACTED], ako predávajúcim, ktorý posúdil podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka ako záväzkový vzťah medzi podnikateľmi, ktorý sa týka ich podnikateľskej činnosti. Tým v podstate vylúčil posudzovanie lízingovej zmluvy ako spotrebiteľskej zmluvy, keďže jej účastníkom na strane spotrebiteľa môže byť fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a rovnako § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia lízingovej zmluvy 3. 10. 2005). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na čl. 2 písm. b) smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého „spotrebiteľ“ znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom nevzťahujúcim sa na jeho obchod, podnikanie alebo povolanie.

Hoci z rozsudku okresného súdu nie je jasné, na základe akých konkrétnych skutočností dospel súd prvého stupňa k záveru, že zmluvný vzťah, ktorého subjektom je sťažovateľ, má byť posudzovaný podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, bolo nepochybné vecou okresného súdu, aby rozhodol, či lízingová zmluva bola uzavretá na uspokojenie potrieb týkajúcich sa podnikateľskej činnosti, a to s prihliadnutím na všetky okolnosti vyplývajúce zo súdneho spisu. Sťažovateľ, ktorý je súdnym exekútorom, v odvolaní proti tomuto posúdeniu nenamietal, čo ústavný súd považuje za rozhodujúcu skutočnosť, pokiaľ sa mienil dovoliavať právneho posúdenia uzavretej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej, t. j. uzavretej v rozhodujúcom rozsahu na uspokojenie svojich potrieb ako súkromnej osoby, nie v súvislosti s výkonom svojej profesie. Ústavný súd nie je skutkovým súdom, ktorý by sa mal zaoberať hodnotením relevantných skutočností, ktoré

sú obsahom spisu, keď sa sťažovateľ navyše k ich hodnoteniu v priebehu konania pred všeobecným súdom vôbec nevyjadril a k tejto skutočnosti (posúdeniu okresným súdom) sa nijako nevyjadril ani v sťažnosti ústavnému súdu.

Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku, sa krajský súd zaoberal posúdením okolností, za ktorých bola lízingová zmluva uzavretá a ktoré sťažovateľ spochybňoval v odvolaní s poukazom na to, že žalobca konajúci v zhode s predávajúcim mu „zatajil“ predchádzajúce poškodenie vozidla. Krajský súd sa s týmito okolnosťami vysporiadal, keď konštatoval, že išlo o kúpu ojazdeného vozidla, ktoré si sťažovateľ sám vybral, a v prípade zistenia väd, ktoré vyšli dodatočne najavo, mal podľa dohodnutých zmluvných podmienok tieto vady reklamovať a uplatňovať nároky z nich vyplývajúce, čo ho však nezbavovalo povinnosti uhrádzať žalobcovi záväzky vyplývajúce z dojednanej zmluvy. Konkrétne vyčíslenie týchto nárokov žalobcu je obsahom žalobného návrhu, neskôr v priebehu konania modifikovaného späťvzatím v časti zmluvnej pokuty.

Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa preto nepovažuje napadnutý rozsudok v rozsahu jeho námietok, ktoré využil v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, za neodôvodnený a nepreskúmateľný, keďže z neho vyplýva dostatok právne relevantných argumentov pre výrok napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaných rozhodnutí všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov ich „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie ich ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Ústavný súd po preskúmaní právnych záverov krajského súdu v rozsahu sťažovateľom využitej možnosti účinnej ochrany jeho práv v napadnutom súdnom konaní dospel záveru, že v posudzovanej veci sa odvolací súd nedopustil takých výkladových omylov či iných pochybení, ktoré by zakladali rozpor napadnutého rozsudku krajského súdu s obsahom základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto sťažnosti mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 1 dodatkového protokolu ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že rozsudkom krajského súdu v napadnutom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia. V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti nie je dôvod zaoberať sa návrhom na vydanie dočasného opatrenia, a preto ústavný súd už o tomto návrhu sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015